

риции, отроци, или тѣхнитари, или люде какови любо». Навѣрно трѣбва да се говори за нѣкой отъ тѣзи нѣкогашни манастири. Градътъ е ималъ така сжшо значение и прѣзъ срѣднитѣ вѣкове. Когато турцитѣ завладѣли България, маджарския кралъ Сигизмундъ съ 60,000 войници, състоящи се отъ маджари, нѣмци, французи, италиянци и др. потеглилъ противъ турцитѣ въ 1396 год. Тази войска дошла при Видинъ, столицата на Георги Страцимиръ (Страшимиръ), братъ на Ив. Шишмана, който, като видѣлъ, че не може да противостои срѣщу такава сила, прѣдалъ се на Сигизмунда. Слѣдъ това Сигизмундъ потеглилъ по течението на Дунава и нападналъ на укрѣпеното съ дълбокъ ровъ Орѣхово. Слѣдъ една упорита защита на турцитѣ, маджаритѣ сполучили да се покачатъ съ стълби на стѣната; тогава българитѣ, които били вжтрѣ, се прѣдали, а всички турци били изклани по заповѣдта на краля. Отъ Орѣхово съедененитѣ християнски войски потеглили къмъ Никополъ, който се защищавалъ отъ Тоганъ бѣя и слѣдъ 16 дневна обсада го прѣвзели; но въ сжщото врѣме пристигналъ отъ Търново съ много войска самъ Баязидъ и на 28 септемврий 1396 год. станало кръвопролитно сражение. Християнитѣ били разбити: едни избити, други заробени и много се удавили въ Дунава, а Сигизмундъ едвамъ успѣлъ да избѣга.

Въ движението за освобождението ни отъ турцитѣ се споменува така сжшо името на градътъ, като прѣвъ участникъ, особено въ възтанията прѣзъ 1688—89, 1714 — 1718, 1736 — 1739 и 1803 год. Споредъ прѣданието, градътъ Орѣхово е нѣколко пжти изгоряванъ; стари хора разказватъ че сж слушали отъ дѣдитѣ си, че градътъ е билъ изго-